

ГИМНАЗИЈАЛЦ

ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ
САВА ШУМАНОВИЋ У ШИДУ

Шид • Октобар - 2007 • Година III • број 10.

ПОЗДРАВ ПРВАЦИМА

Минуло још једно лето, последње лето вашег раног детињства. Септембар се огласио школским звоном, ви постали средњошколци, закорачили у младост која има своје чари, незаборавне за цео живот. Са том младошћу и новом школом - гимназијом, долазе и нови изазови који захтевају од вас више одговорног понашања, више озбиљности у испуњавању обавеза према раду, више самопоштовања и поштовања других. Шире се поља ваших интересовања, умножавају се невероватном прогресијом бројна питања - последице ваше радозналости и жеље да што пре упознате свет, себе и људе око себе. Откривају се многе тајне а истовремено из скривених кутака извиру нове и нове. Све су то чари година које су пред вама, све је то део вашег одрастања и чудноватог, дивног преображаја у људе: одрасле, самосвесне, достојанствене, заслужне да носе име човека.

Највећи терет сналажења на путу којим крочите, сносити ви сами али знајте да је ту, поред ваше породице и ваша нова школа, нови и стари пријатељи из школских клупа, да су ту ваши професори који ће вам свесрдно помагати у ходу до звезда. Лица окренутог ка светлости и висинама, ка знању, напретку и успеху, будите као увек насмејан и топао цвет сунцокрета, па незауостављиво идите ка сунцу које значи живот.

РЕДАКЦИЈА "ГИМНАЗИЈАЛЦА"

Поздрав првацима

Поздрав првацима

I - 1 разред

Одељењски сџарешина Тодоровић Тихомир
Гимназија - оишћи смер

1. Барјактаровић Кристина
2. Варничић Дамјан
3. Вејновић Тања
4. Вуковић Сузана
5. Ѓњидић Тијана
6. Грозданић Емилија
7. Грчић Милица
8. Гутић Наташа
9. Ивковић Лазар
10. Ившић Ален
11. Јандрић Бојана
12. Лазаров Јована
13. Лукић Јелена
14. Марић Јован
15. Милинковић Татјана
16. Милић Теа
17. Мирило Јована
18. Наранчић Душан
19. Нешковић Светозар
20. Панћић Софија
21. Поповић Борислав
22. Смиљанић Душан
23. Станић Срђан
24. Тешић Драгана
25. Чавић Милан

I - 2 разред

Одељењски сџарешина Иконић - Дражојловић Иванка
Гимназија - оишћи смер

1. Бенке Милош
2. Валентировић Јелена
3. Валентировић Јована
4. Валентировић Угљеша
5. Врабац Бојана
6. Вукушић Невена
7. Ђурик Горан
8. Жебић Габриел
9. Живановић Никола
10. Зећ Милица
11. Клисуреић Милош
12. Кузмановић Јована
13. Лепињица Јована
14. Лујић Бојана
15. Миланковић Гордана
16. Миљеновић Александра
17. Мрђеновић Немања
18. Пађен Николина
19. Стојнић Тијана
20. Терзић Предраг
21. Трифуновић Александар
22. Ђутић Невена
23. Чавић Јована

Поздрав првацима

Поздрав првацима

I - 3 разред

Одељењски сарадница Новаковић Милица
Гимназија - ошћини смер

1. Башић Марта
2. Бешевић Милица
3. Бибић Александра
4. Босанчић Теодора
5. Веселиновић Нена
6. Видовић Александра
7. Гребић Ана
8. Дабић Давид
9. Давид Горан
10. Ђурић Милица
11. Кичиња Владимир
12. Клисурић Петар
13. Кораћ Владимир
14. Кукић Владислава
15. Лазић Мирослав
16. Мауковић Душан
17. Миљановић Лазар
18. Мићић Милош
19. Сакан Никола
20. Смиљић Никола
21. Танацковић Петар
22. Теј Лидија
23. Ћулић Оливера
24. Фајфрић Александра

I - 4 ЕКОНОМСКО ОДЕЉЕЊЕ разред

Одељењски сарадница Нанић Мирко
Гимназија - смер - економски техничар

1. Губић Дејан
2. Губић Тамара
3. Дураковић Стефан
4. Јовановић Јасмина
5. Јовић Соња
6. Јовковић Сања
7. Калај Александра
8. Кашчак Александра
9. Клисурић Јована
10. Ковачевић Јована
11. Лошић Јелена
12. Малић Војислав
13. Марјановић Александар
14. Марковић Марко
15. Матовић Милош
16. Милошевић Милош
17. Мишковић Маја
18. Петровић Инес
19. Савковић Горана
20. Сарапа Милица
21. Секе Татјана
22. Скопљак Тамара
23. Тодоровић Александар
24. Ћирић Душан
25. Фодора Јелена
26. Хајдук Николина
27. Хрчек Сузана
28. Цветиновић Јелена
29. Чавић Дејана
30. Џинић Бојана

Како сам доживела одлазак у средњу школу

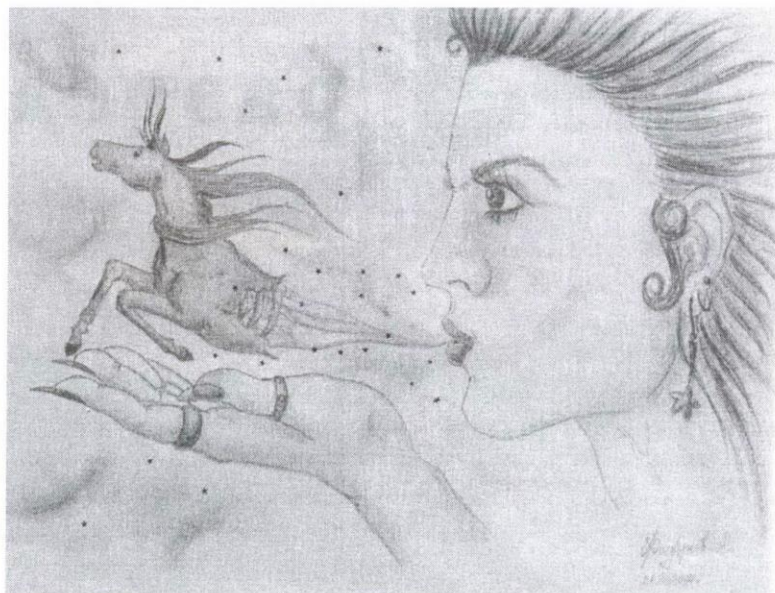
Лењи летњи дани су се споро вукли тешким корацима кроз жарки август, ступивши напокон у позни септембар. Дах њихове топлоте још је лебдео у хладњикавом јутарњем ваздуху док сам се са титрањем стрепње у грудима приближавала гимназији. Са сваким пређеним кораком сам остављала трагове умирућег оклевања за собом, а слатко ишчекивање је стидљиво, али сигурно бујало у мени.

Ипак, бледи страх се ушуњао у моје срце када сам се нашла испред велике школе. Накострешена зграда се као планина надвила нада мном и већ сам слутила да ће пут до врха бити дуг и напоран. Шацица познатих лица у мноштву непознате деце ме је охрабрила. Са старим пријатељима из основне школе крај себе, запливала сам у море широких бескрајних ходника гимназије. Чим смо се нашли унутра, огрејала нас је пријатељска, опуштена и весела атмосфера. И на сваком новом лицу су сијала бесмртна сунца живости, у очима се цакао заразни ентузијазам, а радосни осмеси нису дозвољавали присуство ни зрна туге у школи. Љубазни, отворени професори су одагнали и последње обресе страха и улили ми самопоуздање. Одједном је осећај задовољства прснуо у мени: ми имамо част да будемо део величанствене, јединствене заједнице, нове нераскидиве породице за следеће четири године. Сви ми међу овим зидовима смо препознали да је знање непобедиво оружје.

Гимназија је увек осликавана као тешко премостива препрека. Талас оптимизма ми је шапнуо да је то само прва озбиљна борба вредна уложеног труда. Јер да би касније оставили нешто вредно иза нас, најпре морамо да научимо шта треба да се цени у животу. А управо гимназија ће до краја школовања пробудити у нама тај инстинкт за препознавање доброг и лепог. У њу смо ушли као деца, тек на прагу света одраслих, а изаћи ћемо као прави, поштени људи.

И после три недеље ове нове авантуре и даље ми понекад ветар збуњености и клонулости провијори кроз главу. Али тих неколико хладних секунди брзо ишчезну под поплавом срећних успомена, дружења, увек занимљивог учења и свих осталих малих ствари који чине гимназију оним што јесте: најбољом одлуком у мом животу.

Нађаша Гутић I-1

Аутор: Фајфрих Александра, I-3

Моји утисци у новој средини

Трећи септембар. Шест и десет. Пробудио сам се пре сата. Узбуђење ме је пробудило. Покушао сам да се опустим, али ми није пошло за руком.

Први дан школе ме је врло плашио, но ја сам покушао да делујем као да тај први дан школе није ништа посебно. Толико ми је срце лупало да нисам чуо своје кораке. Дошавши у школу одмах сам потражио своју учионицу. Од силног страха превидео сам да на вратима пише у коју учионицу треба да идем те сам је тражио десет минута сав преплашен. На сву срећу срео сам другарицу, па смо је заједно нашли. Кад сам стао испред врата срце ми је куцало као лудо незнавши шта ме чека иза врата. Кад сам их отворио видео сам низ преплашених лица као што је моје. Сео сам у прву слободну клупу крај једног дечака којег сам познавао из основне. Правио сам се као да се смарам, као да ми је све свеједно, али се уопште нисам тако осећао. Осећао сам се као да сам на стрељању! Упутио сам пар стидљивих погледа преко разреда и угледао свог доброг друга са фудбала. Од силног страха га нисам ни приметио. Мало смо попричали и одмах ми је било лакше. Неколико тренутака касније стигла нам је разредница и ми смо се упознали с њом. Тако час за час, одмор за одмор упознавао сам нове наставнике и све сам се више зближавао са новим друговима. Дан за даном брзо сам одлазио у своју учионицу код својих нових другова, међутим они су лагано један за другим одлазили на одмор, али ја нисам смео. Не смеш провести четири године у учионици! Изашао сам напоље и опет ме је обузео страх као и првог дана. Не знам ни чега сам се плашио. Страх је нешто с временом, те сад с дружином идем стално напоље.

Скроз сам се ослободио страха и осећам се као код своје куће. Само шта ће бити кад дође први контролни?

Габријел Жебућ I-2

Моји утисци о новој средини

Средња школа... И сама помисао на те речи била је застрашујућа. Кружиле су гласине да је средња школа најгори период живота. Гласине су ме толико уплашиле, да сам дошла до искушења да ли уопште да упишем средњу школу. Наравно, да бих постигла нешто у свом животу, определила сам се за гимназију - пакао.

Трећи је септембар. Стојим на прагу ноћне море. Жеља ме вуче уназад, кући, да наставим да спавам. С друге стране, разум ме подсећа на блиску будућност и говори: "Желиш ли цео живот живети на рачун својих родитеља и мучити се за јефтину плату, или се осамосталити и бити образована и паметна?" Шта год да ме чекало у гимназији, ушла сам.

Наједном, као да сам ушла у неки други свет. Питала сам се: "Да ли сам можда погрешила школу?" Али не, то је била гимназија. Затечена и изненађена, стајала сам у учионици. Много пријатеља из разреда већ сам познавала, а са новим пријатељима сам се упознала и сви се прилично добро слажемо.

Прошло је неколико дана. Где су строги и намрштени наставници које сам очекивала? Зашто су сви тако добри према нама? Већ од првог дана су нам са осмехом на лицу пожелели топлу добродошлицу. Све је боље и боље. Школа, наставници, ученици... То је сада мој други дом. Ни на шта се не могу пожалити. Када киша пада и ветрови дувају, када уђем у школу, мени Сунце сине. Никада нисам мислила да ћу рећи овако нешто... Заиста сам срећна и задовољна и мислим да је гимназија прави избор за мене.

У гимназију се из године у годину уписује све мање ученика, и то већина, јер немају избора, као ја. Али бих саветовала мојим млађим пријатељима да се не плаше, него да размисле и изаберу прави пут, за који мисле да је најбољи. Верујте свом срцу, а не туђим речима!

Сузана Вуковић I-1

РЕКЛИ СУ "ПРВАЦИ" О ГИМНАЗИЈИ:

ГИМНАЗИЈА ЈЕ...

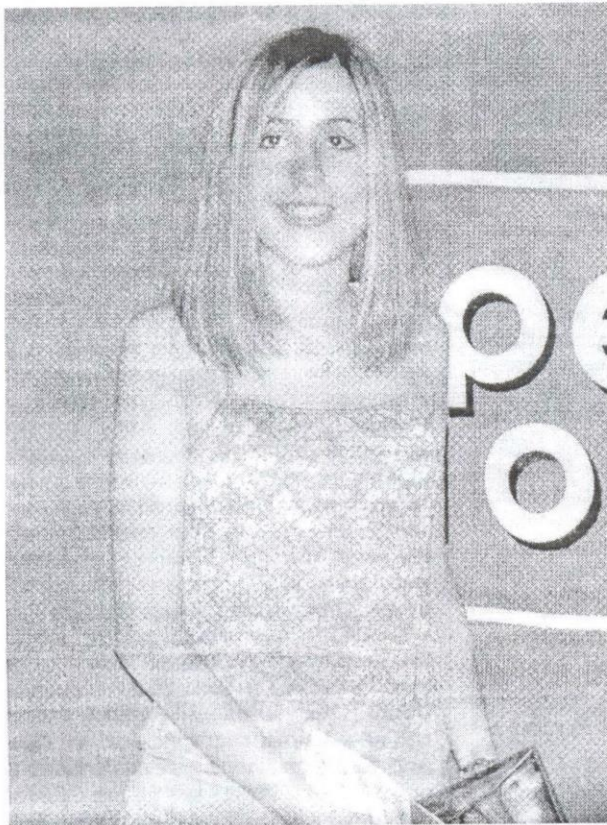
- тежак пут до успеха, а када се начини први корак - лакше је!
- један мост који треба да пређемо и отворимо озбиљнију страну живота.
- школа из које можемо изаћи само као бољи људи.
- нам даје шансу да постанемо НЕКО!
- значи један корак више ка зрелости.
- школа која помаже за даљи рад и успех у животу.
- за мене - пакао!
- одлагање једне битне одлуке у животу, а то је наше будуће занимање!
- помоћу ње можеш остварити своје жеље, да упишеш који хоћеш факултет
- из ове школе можеш изаћи као НЕКО, а то је данас потребно за нашу државу!
- обезбеђује нам образовање и пружа нам знање неопходно за будућност.
- прво сам мислила да је пакао, а сад схватам да је то најбоља школа за мене.
- не значи ми ништа! Уписала сам је зато што нисам знала шта друго
- дођем да видим другове и неке лепе другарице.
- то је пут ка бољем животу.
- после ње имамо пуно опција за даље школовање.

Моји утисци о средњој школи

Приближавао се трећи септембар, дан када сам требала да кренем у нову школу, у Гимназију "Сава Шумановић". Није то само нова школа то је за мене све ново. Помало осећам страх. Необична језа ми обузме тело. На распусту сам доста размишљала о томе, и често замишљала свој први дан у Гимназији. Освануо је и тај дан. Кренула сам у школу, кренула у нешто ново, уједно ново раздобље мог одрастања. Можда приче ранијих и старијих генерација у мени су изазвале тај тако нежељен, а увек присутан страх. Када сам ушла у учионицу која је на први поглед изгледала пријатно и некако топло, страх и та чудна језа напуштали су ми тело. Још лакше ми је било када сам видела да самном иду и другови из основне школе. Кренула су прва упознавања како са професорима, тако и са друговима. Први утисак био је више него добар. Схватила сам да у тој школи, тако страшној Гимназији како нам је представљена, и није тако страшно. Трећа је недеља од мог одласка у нову средину и морам признати да је свака следећа лакша. Полако се навикавамо и прихватамо једни друге у разреду. Доста добро се слажемо на одморима смо стално заједно и чини ми се да ћемо бити слојан разред. О успеху не могу да коментаришем пошто још немамо оцена. Увидела сам током ове три недеље да мој страх и трема, коју сам често осећала при самој помисли током распуста на Гимназију нису имали смисла. Смешна сам сама себи кад се присетим шта ми је све пролазило кроз главу и како сам замишљала Гимназију. Размишљала сам о њој као о хладном простору са намргођеним професорима који тренирају строгаћу. А десило се супротно: то је установа која, не толико споља, колико изнутра одише како сам већ и рекла, неком посебном топлотом. Професори који ми предају заиста имају стрпљења и разумевања ако не покажемо неко посебно знање из основне школе. Прихватају на себе да нас они науче оно што смо пропустили или прескочили. Поред тога спремни су да своје знање пренесу и нама како бисмо након четири године изашли из Гимназије са још већим знањем, зрелији и спремни за једно ново раздобље у животу.

Јелена Валентић-Провић I-2

ОНА ДОЛАЗИ: НЕВЕНА БЕЛИЋ

ПЕТИЦЕ ЗА БУДУЋНОСТ

Невена Ђелић, матуранткиња шидске Гимназије "Сава Шумановић", коју је наша кућа изабрала за ђака генерације Срема, са правом може да понесе титулу међу својим вршњацима. О томе, поред чињенице да је Невена током свог школовања из свих предмета имала све саме петице, сведоче и бројне награде и признања која је освајала на разним такмичењима. Поменимо само неке од њих: четврто место на Републичком такмичењу из математике и физике, трећа награда на Савезном такмичењу из физике, трећа национална

награда и међународна похвала на Међународном конкурс "Откривамо таленте" за физику, 2005. године...

Предах пред студентске дане

Ова млада Шиђанка за физику се почела интересовати још у шестом разреду основне школе, када је, уз велику подршку маме Љиљане и тате Марка кренула на предавања у новосадски Институт за физику. Након тога, постала је редовна полазница истраживачког центра у Петници.

- Пошто ме занима физика, њоме сам се у Петници највише и бавила. Поред физике, у четвртој години проучавала сам и астрономију, јер сам хтела да проширим своја сазнања из те области - каже Невена.

А да се интересовања ове осамнаестогодишње девојке не ограничавају само на школске предмете, потврђују и текстови које је у слободно време писала за "Шидски билтен" и часопис "Гимназијалац", као и њено учешће на семинару у Шведској, на коме се разговарало о придруживању наше земље Европској унији.

- Мислим да сам током године учила исто колико и моји вршњаци, ни више ни мање од њих, али да сам увек све стизала само зато што сам на прави начин умела да распоредим своје обавезе. Зато сам и имала времена да током целе школске године редовно излазим у град, да идем на базен, а овог лета спремам се да са друштвом из Петнице неколико дана боравим у астрономском кампу на Летенци - прича Невена и истиче да је током свог школовања у Гимназији велику подршку имала од професорке физике Данице Гајић и своје разредне Војке Лукић.

Како сама признаје, награду за "НАЈ" ученика Срема, коју су јој доделиле "Сремске новине", није очекивала. Ипак, то је веома обрадовало, нарочито због летовања, јер ће они бити прави предах пред студентске дане који су пред њом. Наиме, Невена је однедавно постала бруцош на новосадском Природноматематичком факултету, на физици, на смеру истраживач. Од 60 кандидата била је прва на листи оних који су положили пријемни.

- Мислим да овај смер има бројне могућности, јер не захтева само истраживачки рад, него се може применити и у неким другим областима. Волела бих да када завршим факултет добијем посао у неком већем граду, Београду или Новом Саду, а ако се то не деси, онда ћу каријеру да наставим негде у иностранству - каже о својим плановима Невена Ђелић, најбољи ђак Срема, напомињући да је стипендију за даље школовање добила од предузећа "Шидпројект".

Сања Михајловић
Сремске новине, јул 2007. год.

ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ (1739–1811)

ПИСАЦ, ПЕДАГОГ, РЕФОРМАТОР, ПРОСВЕТИТЕЉ

"Дневи се и године пошкраћују, тело изнеможе, а душа би јошше нешто хотела", написао је 20 дана пред смрт немирни дух, жељан знања, благодотичаеми Димитрије, наречени у калуђерству Доситеј.

Доситеј, рођен у Чакову 1743. године, као култна и најмаркантнија личност српског просветитељства, амблем српске просвете и културе на смени епоха, своје најзначајније књиге писао је за време владавине великог реформатора, аустријског цара Јосифа II, под којим ће Срби добити националну равноправност и културну и просветну аутономију у оквиру апсолутистичке монархије Хабзбурговаца.

Једина литература до које је могао доћи као дете били су житија светаца, те желећи да и сам постане светац бежи у манастир Хопово. После три године, окреће се новим вредностима искуственог и здраворазумског, и одлази у Загреб и Беч. После ће учитељовати по Далмацији и у 25. години кренути на Исток (Крф, Света Гора, Смирна, Венеција). Научио је италијански и грчки језик. Овај период карактерише окренутост Византији и православљу, док већ у 30-тим годинама доживљава духовни преображај и окреће се Западу. Најпре долази у Беч, где ће остати 6 година, и преко Словачке, Италије, Средоземља, Цариграда, Молдавије, Влашке и Пољске, стиже у Немачку, у Хале и Лајпциг, где скида калуђерску мантију. Две године похађа филозофију, естетику и физику, а затим креће у Париз и Лондон. Научивши енглески, немачки и француски језик, читао је актуелне европске писце у оригиналу, те упознавши се са идејама европске филозофије и рационализма, постаје поборник европског просветитељства.

Тада почиње да штампа прва дела:

"Писмо љубезном Харалампију" - 1783.

"Животи и прикљученија" - 1783.

"Совјети здравога разуме" - 1784.

"Басне" - 1788.

"Песма о избављењу Србије" - 1789.

"Етика" - 1803.

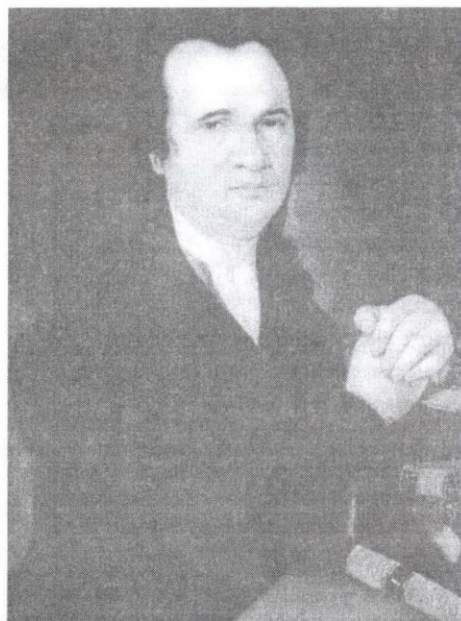
"Песма на инсурецију Србијанов" - 1804. - посвећена српским устаницима и Карађорђу, за које скупља новчани прилог међу Србима.

1807. враћа се у ослобођену Србију и кроз своју просветитељску мисао постаје део политичког, дипломатског и културног живота нове српске земље. Постаје директор свих српских школа, а касније министар просвете. Ради и као васпитач Карађорђевог сина Алексе, и као Карађорђевог саветник и секретар. Тада почиње изводити план за просветну организацију Србије. 1808. отвара Велику школу, а 1810. Богословију.

Мудар и родољубив, високо духовно и морално развијен, природан и скроман, до краја живота ради на томе да се Србија учврсти и изгради као самостална држава.

Уважаван и задовољан у обновљеној Србији, увек жељан да што више научи и што више користи својој "милој нацији" и "слободној милој матери Србији", задовољно је провео последње године живота.

У целом свом књижевном делу Доситеј има основну идеју: бити користан српском народу! Пише да поучи и просвети, а не из личних интереса. Први међу Србима обраћа се целој нацији и труди се да буде што простији и разумљивији. Да би га разумели чак и "чобани и сељани", одлучио је да пише за свакога "ко с чистим и правим срцем жели ум свој просветити и нараве побољшати. Нећу ни мало зледаћи ко је кога закона и

вере, нићи се то злега у данашњем свету просветишеном." ("Писмо љубезном Харалампију") Тражио је да књиге штампа простим народним језиком. Био је врло категоричан у томе да се мора почети писати народним језиком, јер "само простоти и глупости задовољава се свегда при старинском ошати." ("Писмо љубезном Харалампију") Као рационалиста, Доситеј се определио за оно што је с гледишта народних интереса било најприродније - за народни језик. С горчином је питао: "... која нам је користи од једног језика, којега у целом народу од десет хиљада једва један како ваља разуме и који је туђ матери мојој и сестрама? ... Нек науче! ... То је ласно рећи, али није учинити ... Језик има своју цену од ђолзе коју узрокује. А који може више ђолзовати нешто ошати, целога народа језик?" ("Писмо љубезном Харалампију")

Овај племенити посланик народног просвећења, у области реформе српског књижевног језика, постао је "вуковац" још пре Вука Караџића. Доситејево вапај "Књига, браћо моја, књига, а не звона и прапорци?" данас је, на жалост, готово актуелан као и у време балканских Срба.

Ни не слутећи да ће на неки начин ипак постати светац, овај "србски Сократ", како га је назвао његов ученик Павле Соларић, по трагу који је оставио и по користи коју је допринео своме народу, долази на прво место. Слободно се може рећи да Доситеј за нову просвету је оно што је био Свети Сава за стару.

проф. Нада Хромиш-Аничћ

ПОЕТСКЕ ИСКРЕ • ПОЕТСКЕ ИСКРЕ • ПОЕТСКЕ ИСКРЕ

О ПЕСМИ

Блискост се губи
Радост лагано нестаје,
А ми више и нисмо људи
Неке су чудне звери у нама
И срца нам прекрива тама
Тешке одлуке и мисли ружне
Епохе грехова се наплаћују
Сада на нама,
Епохе због којих су мисли нам тужне
Нема среће, чинимо само ствари нужне,
А преживети се не може.
Убијају нас будући дани
Чини као да су на нама
И трудимо се колико можемо и умемо
Трудимо се, али увек побеђује тама
Епохе прошле, отварају нам очи
Па схватамо да душа више не може сама
Једини излаз је песма
Ех, да је барем у свима нама
Сложно да је запевамо, заједно,
А да се сва срца стопе у једно
Нежно, топло, праведно.

Слободан Ругић IV-1

КАО ТИ

У очима твојим видим море,
Бескрајно и плаво,
Што је уз звуке ветра,
Лагано у сумрак заспало.

У коси твојој видим жито
Што сија на светлости дана
И светли свим сјајем својим,
К'о златним грумењем посипано.

У срцу твојем видим доброту,
Љубав, мир, лепоту
И топлину људске душе,
Која је присутна у твојем животу.

На сваком кораку видим твој лик
И све ме на тебе подсећа;
Чак и у ваздуху који удишем,
Наша се љубав осећа.

Сузана Вуковић I-1

СРЦЕ

Тај нежни цвет у мојим грудима
понекад ствара бол људима.
Куца тихо,
једва чујно, полако,
лажне наде даје олако,
Сваког пушта у своју близину
даје се,
дозвољава да га додирну
а онда се у камен претвори
и своја врата чврсто
за све затвори.

То моје срце,
као око: кад погледа у неког
дубоко,
види у њему све;
наде и лажне снове
изнова нове и нове...

Кад упознаш неког
ко ти срце пробуди,
ко га оживи,
не испуштај га лако
тек тако, тек тако...

Тај нежни цвет у мојим грудима,
тај камен испуњен бројним чудима,
ствара бол људима,
и мени, и мени...

Љиљана Брезовски II-1

ЧЕЖЊА

Пролазе предуги дани
без тебе, пролазе...
Седим на прагу куће,
изнад главе зарудело грожђе,
ваздух мирише на чежњу
Корази у тишини,
помислим ти си...

Нежни, плашљиви зечић у мојим
грудима,
скрије се у најдубљу таму собе,
док ти не прођеш испод прозора.

А онда те опет чекам,
док ваздух све јаче
мирише на чежњу...

Драгана Маџура II-1

НАУЧИ ПЕСМУ

Научи песму у животу се снађи
Ако затреба излаз из свега нађи.
Учини да други те воле какав јеси и
онда
Чекај тренутак јер учинио све си.
И никад не дај да те други куде
Ти буди какав јеси, па шта буде
Ето још један савет бих вам дала:
Певајте, научите рећи опрости и хвала,
Егоиста никад немој бити,
Слави сваки дан, немој сузе лити,
Младост чувај јер брзо ће проћи, а
поштенима
Увек ће срећа доћи

Нађаша Божовић IV-1

НЕ ТРЕБАМ ТИ ЈА

Пловим чамцем реком без воде,
Летим авионом небом без облака,
Слушам музику звуком без тонова,
Возим ауто путем без знакова.

А ти ме стално зовеш на мој нови број
Сам у великом граду као да нисам свој,
И непрестано мењам своју адресу и број
Луда си за мном као да волиш само новац мој.

Ако ћеш њега имати не требам ти ја
Мене волиш али још увек си његова,
Двоје ти није потребно јер и није угодно
Али шта ћеш кад ти један није довољан.

Сам у великом граду са много људи
Ти би са мном а мени се у глави мути,
Не долази више код мене и не зови мој број
Мене нећеш имати зато нека он буде твој.

Више ни чамца нема да плови реком,
Више ни авиона нема да лети небом,
Више ни музике нема да се слуша,
Више ни аута нема да вози путем.

Више ништа нема ни код мене
То је све само због тебе,
Ти си узор свету Атлантиде у мору
А мени си једини разлог за ноћну мору.

Владимир Кичиња I-3

СЕЋАЊЕ НА ЛЕТО

Никада нисам крила истину о себи и без обзира на то што немам жељу наглас да је кажем, мени блиским особама није никаква тајна моја опсесија летом и свим његовим радостима. Ја у свакој капији умет да пронађем јун. Увек крајичком ока успевам да приметим враголасто махање његове руке и послушном врелину позива који открива тако пуно неба.

Своја лета сам увек поредила са мостовима. Они ме увек остављају без даха док их гледам из даљине. Понекад ми се чини да ме непрестано води нагон да закорачим на тај највећи инат земљиној тежи, да заувек останем на њему обавијена топлином, јер мостови су ипак ближи Сунцу. Најтеже је гледати пређени мост у паду, баш као и лето на одласку, јер суд времена је нешто са чиме смо свакодневно суочени, са чиме се тешко миримо, без обзира што ћемо сви стати пред њега.

Некако са почетком нове школске године, на мој прозор је, у свој својој надмености, покуцала стара дама у сивом капуту и срушила ми све наде да лету још увек није крај. Упорна је у намери да ми се умили, али како, када све, баш све што она доноси мени личи на умирање. Јесен куца, ја не одговарам. Она господари, ја је не примећујем. Њене боје и боја мојих очију никако не иду заједно. Моји путеви иду до Сунца, прозори су ми пуни испреплетаних ласти, јастук одише мирисом зрелих кајсија.

Колико год се трудила, у себи не налазим ни најмањи разлог да нешто мењам, поготово не себе. Трвдоглаво стојим иза својих убеђења, увек спремна да их одбраним снагом својих година, снагом свог духа. Неће ме променити ни чудесни сјај златног лишћа, које само што није заплесало из сивих висина. Нећу се ни осврнути на обиље и богатство плодова и боја. Остаћу нема на позив тихих капљица да заједно пронађемо толико потребан мир.

Ја ћу и даље наставити да у свакој капији тражим јун.

Нашаша Дорођа II-2

ПИШЕМ ТИ...

Одавно нисам размишљала о теби. Одавно не размишљам о нама и о томе какав би пар ми били да смо још увек заједно. Ти си отишао из ове прелепе равнице, оставио житна поља и жуто класје мени у наручју; своје старе слике оставио друговима и једну фотографију мајци да памти твој лик... Јер се ти овде нећеш вратити...

У ројевима ми надиру мисли и оне мелодије песама које смо некад слушали. И сада знам да сам једино тебе волела онако - бојажљиво, чудно... и лудо. Сада знам да си ти био на врху моје скале драгих ликова, да си био једини који је смео да уђе у мој свет и да се тамо задржи... Ти се ниси задржао дуго. Чини ми се сада, када прошло је све, да си се помало плашио да се не вежеш за мене, да си се бојао да не postanем неки нераскидиви делић тебе и да те тако чувам од свих... Био си кукавица, увек. Можда због тога што су ти се догађале чудне ствари, које се, тако рећи, нама - "обичним смртницима" не дешавају често. Није ни важно... Желим да те питам сада, после толико времена, после бесаних ноћи, уплаканих постеља и лудих растанака, да ли ме се сећаш? Јесам ли још увек теби драг лик, јесам ли још увек у твојим очима, оно мало дете које те држало за руку и желело са тобом да одрасте и види свет? Причају ми некада о теби. Ја се трудим да делујем незаинтересовано и твоју мајку у последње време све чешће избегавам. Сретнемо се понекад на углу Милетићеве и Пушкинове, тамо - код оне оронуте продавнице где она купује хлеб у зору. Погледа ме и не проговара ништа. Зна она да се ти нећеш вратити и зна да се више ни мени не јављаш... Али, чини ми се, у том тупом погледу се крије нека жеља да разговара са мном. Тада би, зна она, разговарала са делом тебе.

... Врати се понекад... Прекини ме из ових лудих мисли и разбиј ову монотонију од живота. Окренити понекад оних десет бројки које си прошлог лета често употребљавао. Не дозволи да те овај свет избрише из своје архиве, не дозволи да онај стари багрем заборави да си некада читаве дане под њим преседео са мном. Врати се. Овде те неко још увек чека.

Дуња Ждињак III-3

СА СВИМА У МИРУ ЖИВИМ, СА СОБОМ СЕ БОРИМ СТАЛНО

Ја против свих или ја против себе? Често долазим у дилему постављајући себи ово питање. Како год да окренем, увек са неким морам да водим рат. Зашто је то тако?

Живот тинејџера није песма. Као и многи други моји вршњаци, понекад се осећам збуњено, неповезано. Покушавам да дефинишем себе као појединца и да нађем свој упечатљив стил, да изградим свој карактер и имам свој став, али не иде... И ја се, као и море других тинејџера у будућности видим као особу која је сигурна у себе, одлучна и зна шта хоће. Али, то је само светло на крају једног дугачког, тајанственог лавиринта. Хоћемо ли успети проћи кроз тај лавиринт или ћемо пасти већ код првих животних замки, зависи од нас самих. Нама, тинејџерима, понекад је толико тешко то пробијање кроз настајања и тежње ка савршенству, да желимо отрчати родитељима и затражити помоћ. Али, у томе нас ипак спречава жеља за самосталношћу. Међутим, врло често нас баш та самосталност може скупо стајати. Желели би смо све пробати, али да не погрешимо. А то тако не може. Волели би смо да све можемо, а ипак смо тако немоћни, тако млади и са тако мало животног искуства. Један човек је рекао да је велика људска несрећа што живот почиње младосћу, а завршава старосћу, уместо да буде обрнуто. Живот би био неизмерно савршенији када би почињао старосћу, а завршавао се младосћу. Да је свет тако уређен, можда би лакше било рећи НЕ породицима који су највећи проблем упропаштавања омладине у данашње време. Већини младих није јасно када треба живети у миру са свима, а када ипак наметнути свој став и одбити учинити погрешне поступке. Данашњим тинејџерима је исувише важно мишљење околине, тако да ће се пре борити са собом, него што ће изазивати негативан утисак код других људи. Али, као цвет, као ватра, тако пролази наша младост. И можда је боље прокоцкати је, него не учинити с њом баш ништа. Ипак, ако се младост паметно искористи, тинејџерске године могу бити најбоље године у животу.

Са ким водити рат? Са самим собом или са својом околином? Ићи против себе и својих принципа или се препустити и живети у миру са свима? Зависи од појединца и његовог мишљења. Али, све док не комплетирам своју личност и док не прођем кроз тајанствени лавиринт који води ка сигурности, мораћу да живим у миру са свима, док ћу се са собом борити стално.

Оливера Ђулић I-3

"Најлепша се уметност из највеће туге вазда рађала"

Заувек... Каква је то реч? Да ли значи бескрајност? Заувек је заправо дуже од живота, од људи, од света... то је период када нешто почне и никада се не завршава. Људи често користе ту реч и схватају је олако, али не схватају да тиме-тим једним "заувек" су обележили почетак нечега чему није суђено да заврши и да избледи. Људска природа је да понекад посустане и погреши због чега често жалимо, патимо, а у неким ситуацијама чак и пропадамо. Зашто је то тако? Не морамо се предати! Јер када би се предали, ко бисмо онда били и ко бисмо на крају постали...?! Најлепша се уметност из највеће туге увек рађала... и то ће увек остати тако, јер што је у човековом срцу бол, то је у мозгу идеја. Неке од најлепших песама, представа, слика, текстова су управо настале из сузама напуњених очију. Тужно, али нажалост истинито... Најчешће се због љубави пати. Због губитка вољене особе, а кад некога изгубиш - није ни мало лако. Срце ти је сломљено, душа у тишини плаче... И потискивање правих осећаја доводи до пукнућа. Мислиш у почетку: "Боли, али ће можда нестати ако се будем правила да није ништа..." То је лаж! Кад се нешто сломи - нема га више, не постоји... постоји само болна успомена на нешто што је пре значило нешто, што је живело и што је расло... Али када осетиш да си најсретнији и да ништа не може да те повреди спотакнеш се и ловац те погоди право у срце док ти немоћно лежиш на тлу. А ти онако склупчан и са срцем на пола ствараш језеро суза. Кржаве сузе се сливају низ лице твоје и кад се најмање надаш - удавиш се у сопственој тузи. Никада се не можеш поуздати у друге, јер колико год ти неко био близак, има тај глас који га тера да докрајчи повређену душу. Само себи можеш веровати и само се у себе можеш поуздати, јер нико неће плакати за тобом и нико неће плакати са тобом. У овом суровом свету човек је сам себи најбољи пријатељ, јер себе никада нећеш издати... али зато изневерити хоћеш, мада никад неће болети као што би болело да те неко други гурне у очај. Сузбијаш то у себи као и све, напослетку скидаш маску која те "гушила" све време и показујеш огреботине и ожиљке који су били под кринком осмеха. Туга... Сви користимо тај израз не знајући њено право значење. За неке је то увенули цвет, а за мене је то бели голуб подрезаних крила који покушава да устане и да се избори са својом несрећом, Феникс чије сузе исцељују, али остају трагови... И док покушавам да се сакријем, увек ме прати и ломи ми комадић срца...!

Тајјана Милинковић I-1

ПОСМАТРАМ, МИСЛИМ, БЕЛЕЖИМ...

"Одлућам јонекад и сасвим сам измишљавам начин да мало смувам дан..."

(Ђ. Балашевић)

Посматрам људе и сате што измичу... Пролази још један дан, јесен и година...

Године које су пред нама пуне су непознатог и неочекиваног. Сваки дан је нова прилика да научимо нешто о себи, свету и другим људима. Средина од нас Очекује много, понекад и оно што нисмо у стању да пружимо. Чак и када очекивања не испунимо, морамо наставити даље. Време тече и када се ми не померамо. Живот нам непрестано пружа нове видике и прилике. Од сваког дана би требало да узмемо за себе бар комадић нечег лепог и радосног. У сваком новом дану би требало да видимо нову шансу и изазов, а у сваком пролазнику пријатеља.

Посматрам дане и људе... Запажам сате и лица... Бележим тренутке и пријатеље...

Милош Бенке I-2

ЛЕПОТА ОКО НАС - ЛЕПОТА У НАМА

СЛИКА КОЈА СМРУЈЕ ВЕЗУЈЕШ НАС ЉУБАВЉУ

Уметност постоји да освести наше постојање, јер свако људско биће има потребу за неком врстом стваралаштва. Дивимо се скулптурама, сликама, грађевинама. Изузетан је естетски доживљај посматрати декорације или лепо уређене просторе.

Обиље информација у медијима омогућава ми да уживам у разним врстама уметности. Кад год смо у могућности, породично посећујемо галерије слика. Ту могу да се виде изложена дела наших познатих сликара, и оних који су мање познати, али у успону свог уметничког стварања. Одушевљавају ме слике нашег старог сликара Саве Стојкова. Он, углавном, на платно преноси војвођанске пејзаже. Недавно сам, у галерији, у коју често идем, запазила једну Савину слику. Слика је представљала банатску равницу са непрегледним плодним пољима. Понегде су стајали просути салаши са понеки ђермом. Ту, на самом почетку, тик испред мене накривила се стара кућица са отвореним таванским вратима. Крај ње су стајала два висока, поносна јаблана а поред ње је полако, тремо протицала вода у каналу. Трошан мостић преко канала водио ме је право у кућицу покривену трском. Пожелела сам да будем део те мирне, а опет тајанствене идиле. Слика је имала назив "Канал". Стајала сам испред ње као опчињена. Потпуно ме је смирила и однела у један сасвим други свет. Свет у коме нема журбе, напетости, нервозе, свет саткан од мира, опуштености и среће. Свет у коме су сви дани исти, а опет другачији, јер у њима чујете природу како дише и мења своје облике.

Шта да још кажем? Слика је постала део опуштене атмосфере. У њој свако ужива на свој начин а она му чини живот лепшим.

Александра Фајфрић I-3

Тихо ходам спуштене главе, кроз црквена пространства, а на зидовима ме посматрају слике Исуса Христа, Богородице и других светаца. Твом лику дивим се највише Тројеручице.

При самом додиру иконе у мом срцу се јавља необјашњива топлина. Дивим се теби Тројеручице, твојој прелепој икони, твојом неописивом савршенству, твојом брижном мајчинском погледу и децијем лику. Грлећи дете као да си загрлила цео свет и да га браниш од свих проблема. Не налазиш се међу нама, али нам помажеш у тешким тренуцима. Све могућа си. Гледајући те у мени се јавља нека неописива снага, љубав према сваком човеку, лептиру и цвету. Љубећи твој лик срце ми скакуће од среће. Светлиш као најсветлија звезда на небу. Стојим пред том светом сликом, а очи ми се пуне сузама. Везујеш нас као мајка љубављу и невидљивим нитима, а ми твоја деца сву ту љубав не можемо ни да искажемо.

Морам да кренем даље, истим оним путем, погнуте главе, али твој лик остаће урезан дубоко у мом срцу.

Душан Наранчић I-1

ЛЕПОТА ОКО НАС - ЛЕПОТА У НАМА

Уметничка дела, као одраз човекове духовне делатности, одувек су у људима будила осећање лепог. Ипак, нешто што изазива наша најузвишенија осећања свакако су верски симболи уметности.

Ове године, у повратку са мора, имала сам прилику да посетим манастир Милешеву. Фреске манастира Милешеве спадају у најбоља остварења српске и европске уметности XIII века. Шетајући црквом, коју је обавијала нека побожна тишина, размишљала сам о прошлости, о неком другом времену које није дотицало садашњост, тако реалистичну и потпуно обичну. На послетку сам застала. Предамном се налазио лик питомог и благог израза, хришћанско схватање савршене лепоте. Била је то фреска Белог анђела. Озбиљност која зауставља време и од које трнци прожимају тело пробудила је у мени побожно страхопоштовање. Коначно сам се срела са нечим, о чему сви причају са великим усхићењем и дивљењем. Фреска Белог анђела, дело непознатих византијских аутора, је икона коју ни један други народ осим Срба нема.

Она је симбол православа, нешто што се уздиже изнад Истока и Запада. Бели анђео није само још једна слика у бесконачном низу уметничких дела. Она носи крваве трагове балканског простора, заједно с њим је одолевала времену и невољама и стога је њена вредност непроцењива.

Икона Белог анђела је задивила многе генерације пре мене. Људи су се мењали, а питоме и благе очи Белог анђела остале су потпуно исте. Савремени човек у њима, и после толико векова препознаје божју љубав, мир, утеху, тако неопходну у често суровом свету живљења.

Оливера Ђулић I-3

ПРИЈАТЕЉСТВО МЕРИЛО ЧОВЕЧНОСТИ

Ноћ. Топла и нежна летња ноћ увукла се у сваки кутак моје собе и опојним мирисом ружа омамила ме и подстакла моје мисли које су биле усмерене на једну слику постављену наспрам прозора. Не, то није обично дело киста неког сликара које заборављено од свега, служи само за украс; оно мени у овом часу значи много више.

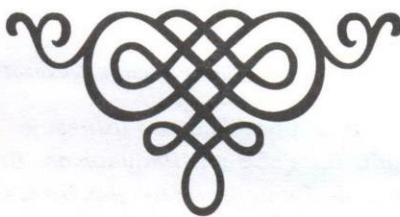
Док сјајни бисери месечине неравномерно бацају свој сјај, треперећи блиставом светлошћу, удишу живот до сада мирној морској површини, чине слику живом чујем како у даљини море шуми. Нежни таласи се лагано преливају један преко другог и уснулим покретима ударају о камењар. Насмејане звезде весело трепере на небеском своду. Предивни цветови ружичастих олеандера уживају у мирису мора и чини ми се као да чујем тихи шапат ветра који их полако повија у једну страну. Имам утисак да су цветови испреплетани и чини се као да се друже. Само у једном делу платна стоји један усамљени цветак, повијен у страну и благо нагнут. Тако слабан као да не одолева притиску ветра и као да осећа, како га мало јачи ветар може поломити. Чини се остављен и заборављен од свих.

Уметник је бојом кроз наизглед веселу слику представио колико нам у животу значи помоћ пријатеља и колико смо слаби и нејаки без њихове подршке и љубави.

Осећам да ова слика поручује да је у животу сваког појединца потребан неко да заједно иду кроз живот и одолевају препрекама. Утисак који сам стекао посматрајући ово уметничко дело рађено уљаним бојама пре двадесетак година, веома је снажан.

Просто је несхватљиво како се у неколико потеза кистом може рећи велика истина да човек вреди колико колико има пријатеља.

Дамјан Варнички I-1

УМЕТНОСТ - ТРЕНУТАК СПОКОЈА И МИРА

Небројено пута сам слушала приче о детињству два нераздвојна друга из улице, о њиховом походу у свет, о њиховим насташлупцима, о срећи тих малих умова, који су ишли из крајности у крајност, само да би освојили неко велелепно здање које су поистоветили са Андрићевим мостом на Дрини. И увек бих изнова тражила да ми се та прича понови, да ми се опише нешто тако моћно и велелепно што је требало освојити.

Стара оронула ћуприја извиривала је из воде показујући тежину преживелих година. Стајала је поносна, усамљена, чекајући да је неко освоји.

Аутор непознат, Саша Кондић, сликар, аматер и његово дело и ја. Као хипнотисана посматрала сам причу коју сам годинама слушала. Река и мост у њој, таласи који га заплјускују и ред жалосних врба, чије се гране тужно савијају и купају у мутној води, одавале су мир и уливале спокој и срећу онога ко би их погледао. Једна рибица је бојажљиво извиривала из воде посматрајући околину. Одједном је јато птица полетело са врбе и риба је уплашено "праћнула" у воду, остављајући за собом мноштво кружића, који су постајали све већи, да би на крају уз тупу, слабану лупу, ударили у обалу не правећи никакав шум и не нарушавајући спокој. Гране врба су се на тренутак зањихале урањајући у воду која се стапала са нечујном игром таласа. Све је било мирно, чак и благи летњи лахор није могао нарушити тај спокој. Негде у даљини се чуло зујање пенте са чамца, али је било толико далеко да се његов звук стапао у пчелињи лет.

Пружила сам руку да бих дотакла и осетила тај тренутак спокоја и мира. Не могу да верујем да је неко тако живо насликао део приче једног детињства. Нестварно је да сам на тренутак посматрајући то аматерско уметничко дело и ја била део те приче, да сам осетила лепоту, безбрижност и срећу тог "ухваћеног" тренутка.

Драгана Тешић I-1

ПСИХОЛОШКА РАДИОНИЦА

УЧЕЊЕ - ШТА ЈЕ ТО?

Прве асоцијације на појам УЧЕЊЕ су школа, књига, професори, оцене. Али ШКОЛСКО УЧЕЊЕ је само део значајног психичког процеса, који настаје у нервном систему пре него што дођемо на овај свет и који нам током живота помаже да га сазнајемо, да на њега реагујемо и активно разрешавамо проблеме са којима се суочавамо.

Процеси и особине који чине човеков психички живот су углавном производ учења. Све што свако од нас може и зна - НАУЧИО ЈЕ.

Научили смо да ходамо, говоримо, трчимо, пливамо, читамо и пишемо, свирамо неки инструмент, користимо компјутер и мобилни телефон, да играмо кошарку, одбојку, тенис. Научили смо да повезујемо чињенице, односно да мислимо и како да разноврсне податке задржимо у меморији. Научили смо да волимо друге људе и комуницирамо са њима, да будемо вредни, упорни, амбициозни. Научили смо нажалост и да се неправилно хранимо, пијемо алкохол, да будемо лењи и малодушни, да лако одустанемо и немамо циљ који желимо да остваримо.

Зато учење можемо одредити као м е њ а њ е особе, појединца и дефинисати као релативно трајну промену индивидуе, која је резултат неке претходне активности, а може се манифестовати у понашању.

При томе се мисли на учење као психички процес, који обухвата и оно, које називамо ШКОЛСКО УЧЕЊЕ.

Посебну пажњу педагози и психолози посвећују проблемима који се односе на УСЛОВЕ УСПЕШНОГ УЧЕЊА.

Дете одраста, сазрева, учи и пење се степеницама образовања. Завршава основну школу, полази у средњу. Млада особа жели наравно да буде успешна у школовању, а то од ње, пре свих, очекују родитељи. Зато ћемо вас подсетити који су то услови, односно ФАКТОРИ УСПЕШНОГ УЧЕЊА.

Да би ученик био успешан у учењу, мора пре свега бити мотивисан. То значи да му није тешко да учи, има циљ, односно тачно зна зашто учи. Ми кажемо - ИМА ВОЉУ да учи. Овај фактор може бити пресудан за успешност, јер без њега не могу доћи до изражаја СПОСОБНОСТИ младог човека. Способности могу бити опште и посебне. Опште способности су таленти за поједине области науке и уметности. Оне су нам дате да би их остварили кроз различите активности, а једна од њих је школовање. Способности су значајне у комбинацији са особинама личности које ће им омогућити да се манифестују. На пример, интелигенција сама по себи не значи ништа, ако је не употребљаш да урадиш и постигнеш нешто позитивно и добро за себе и друге људе.

Психолози разликују спољашњу и унутрашњу мотивацију за учење. СПОЉАШЊА МОТИВАЦИЈА су похвале и награде које добијаш од професора - оцене, на пример и родитеља - можда нови мобилни телефон. УНУТРАШЊА МОТИВАЦИЈА је она која извире из заинтересованости појединца за садржај онога што се учи. Ако се ова врста мотивације појави заједно са РАДОЗНАЛОШЋУ, која покреће интелектуалну активност и подстиче мисаону обраду градива, успешност у учењу је загарантована!

РАДНЕ НАВИКЕ су веома значајан услов успешног учења. Једном стечене, оне постају природни и свакодневни облик понашања. Напор уложен у њихово изграђивање касније се вишеструко исплати, јер оне помажу да се релативно лако савлађује школско градиво.

Постоје различити начини - МЕТОДЕ, које доприносе успешнијем учењу и трајнијем памћењу. Неке од њих су веома једноставне, а ефикасне. На пример, преслишавање или подвлачење. Одабране начине учења треба само доследно примењивати. Другим речима важно је да се знање о добрим методама учења претвори у добре навике интелектуалног рада. Тада ти неће бити тешко да учиш, учење неће бити "мучење".

Методе успешног учења могу бити тема у наредном броју "Гимназијлца".

Предлажемо ти да размислиш о наведеним факторима успешног учења и провериш у којој мери су они значајни за тебе као појединца и ученика гимназије. То ће ти помоћи да боље сагледаш своје свакодневне школске обавезе и да их лакше савлађујеш.

Љујка Радишић, психолог

ЕКОЛОШКИ КУТАК

МИСЛИ ГЛОБАЛНО - ДЕЛУЈ ЛОКАЛНО

Еколошки проблеми, нажалост, постају све озбиљнији проблеми савременог света. Природа око нас се све чешће буни против насиља које над њом врши еколошки несвестан човек. Брига за околину у којој живимо није само брига за воду, ваздух, цвеће и дрвеће већ и брига за унутрашњи простор у коме једемо, спавамо, радимо а како бисмо се у њему што пријатније и здравије осећали. У том смислу, имамо своја дворишта, своје балконе, дневне и радне собе, и вероватно се трудимо да сви ти ентеријери буду светли, еколошки чисти, што значи заштићени од могућих штетних утицаја хемије, технологије, стресне буке и свега што загађује средину.

Међутим, ми ћаци живимо и у школи, у школским учионицама! У њима пет дана у недељи најмање пет сати дневно радимо најодговорнији посао који је намењен нашим годинама и нашем узрасту: образујемо се, учимо. Због тога је школа наша друга кућа, наша радна соба у којој трошимо велики део наше радне енергије.

Простори школе коју похађамо, добили су ово лето неко друго, лепше лице. Окренути-умивени зидови фасаде и учионица, прозори-школске очи прогледали кроз нове наочаре, нове столице и столови у већем броју учионица, - све је то учињено са циљем да нам буде лепше и пријатније за рад, дружење и боравак у нашој другој кући. Ако смо колико-толико еколошки освештени, потрудимо се да те новине сачувамо, а и сами, својим креативним замислима и делима допринесемо уређењу школског простора.

"Мислимо глобално - делујмо локално" - позната је еколошка парола. Сувише смо мали појединачно да би зауставили топлење ледника на Северном полу и тако спречили глобално затопљење али довољно смо велики и моћни да спречимо себе или другара из школске клупе да шара по тој клупи, по зиду учионице оставља траг својих прљавих патица, разбија прозор или кида браву на улазу у учионицу.

Будимо достојни свог људског имена мислећи на друге који морају имати сутра. Њихово сутра зависи од нашег данас!

"Сви смо еколози" -
Радивојков Вера, проф.

ГИМНАЗИЈАЛАЦ - лист ученика и професора Гимназије "Сава Шумановић", Шиг. Уређује Редакцијски колеџијум: Душан Лукић, проф. Вера Радивојков, проф. Хромиш-Аничкић Нага, проф. ученици: Нађаша Доронџа, Дуња Ждињак, Владимир Кичиња, Драђана Маџура.

Технички уредник: Душан Теофиловић; Редакција: Лазе Костића 2. Шиг
Тел./факс: 022/712-529; Штампа: ГИП "ИЛИЈАНУМ", Гибарачки пут 66